

Wahyu Isa Al Masih - Angka Delapan

Lahirna Hiji Bangsa

Jeff Pippenger

2023-10-31

Pesen Midnite Cry dina awalna réngsé dina bubukana pangadilan panyaliksik, sarta pesen Midnite Cry réngsé dina bubukana pangadilan eksekutif. Cilaka nu katilu tina Islam mawa pangadilan kana Amérika Sarikat ku lantaran dipasarna hukum Minggu, sarta éta ngagambarkeun hiji pangadilan anu lumangsung terus jeung beuki ngaronjat kana sakumna dunya ku lantaran narimana hukum Minggu maranéhna sorangan dina tekenan kakawasaan sipil nu nganiaya, anu dilambangkeun ku sapuluh raja anu geus ngalakukeun zinah jeung Jezebel, palacuran Tirus.

“Sabab Amérika, tanah kabébasan agama, baris ngahiji jeung Kapapaan dina maksa nurani jeung ngapaksakeun jalma-jalma pikeun ngahormat ka Sabat palsu, rahayat di unggal nagara di sakuliah dunya bakal kabawa nuturkeun conto dirina.” Testimonies, jilid 6, 18.

Pajoangan hukum Minggu dina papacangan agung éta tuluy lumangsung kalawan sapinuhna. Saterusna, Iblis mucunghul pikeun nyaru jadi Kristus.

“Ku dekrit anu ngalaksanakeun lembaga Kapapaan bari ngalanggar hukum Allah, bangsa urang bakal megatkeun dirina sapinuhna tina kabeneran. Lamun Protestantisme ngalegaan leungeunna ngaliwatan jurang pikeun ngagenggem leungeun kakawasaan Roma, lamun manéhna ngahulengkeun leungeunna ngalangkungan tebing jero pikeun silih-cekel leungeun jeung Spiritualisme, lamun, dina pangaruh ieu persatuan tilu rupa, nagara urang nampik unggal prinsip Konstitusina salaku pamaréntahan Protestan jeung républik, sarta nyadiakeun jalan pikeun sumebarna kasalahan-kasalahan jeung panipuan-panipuan kapapaan, mangka urang bisa nyaho yén waktuna geus datang pikeun pagawéan Satan anu luar biasa, sarta yén ahir geus caket.” Testimonies, jilid 5, 451.

Kamurtadan nasional dituturkeun ku karuksakan nasional.

“Rahayat Amérika Sarikat geus jadi hiji bangsa anu dipaparin kani'matan husus; tapi lamun maranéhna ngawatesan kabébasan agama, ninggalkeun Protestantisme, jeung méré pangrojong ka kapausan, ukuran kasalahan maranéhna bakal pinuh, sarta ‘murtad nasional’ bakal kacatet dina kitab-kitab sawarga. Hasil tina kamurtadan ieu nyaéta karuksakan nasional.” Review and Herald, 2 Méi 1893.

Kaum Adventis Laodikia anu bodo ngahijikeun leungeun jeung kakawasaan kapapaan tuluy diragragkeun, ari domba-domba Kristus nu séjén, anu masih aya di Babul, luput tina leungeun kapapaan.

Anjeunna ogé bakal asup ka tanah anu mulya, sarta loba nagara bakal diruntuhkeun; tapi ieu bakal luput tina pananganna, nya éta Édom, jeung Moab, jeung pamingpin utama urang Amon. Daniel 11:41.

Islam ngadadak nyerang ka Amérika Sarikat, nalika tarompét katujuh mawa cilaka panghukuman ku lumangsungna hukum Minggu.

Tuluy kuring neutep, sarta ngadéngé hiji malaikat ngapung di tengah langit, pok nyarita ku sora tarik, “Cilaka, cilaka, cilaka ka para pangeusi bumi ku sabab sora-sora tarompét séjénna ti tilu malaikat anu tacan niup!” Wahyu 8:13.

Panji anu ngagambarkeun dua saksi dina Wahyu sabelas satuluyna dipidangkeun ku Yohanes dina Wahyu pasal dua welas minangka hiji awéwé anu dipaparin pakean ku panonpoé, sarta sacara profétis dipidangkeun ku perlambang ngeunaan awal jeung ahir.

Sarta mucunghul hiji tanda anu agung di sawarga: hiji awewe disalubungi ku panonpoé, bulan aya di handapeun sukuna, sarta dina sirahna aya makuta anu diwangun ku dua belas bintang. Anjeunna keur kakandungan, tuluy ngajerit, keur ngalaman nyeri kalahiran, sarta kasiksa rék ngalahirkeun. Sarta mucunghul deui hiji tanda séjén di sawarga; jeung tingali, aya hiji naga beureum anu gedé, boga tujuh sirah jeung sapuluh tanduk, sarta dina sirah-sirahna aya tujuh makuta. Buntutna nyéred sapertilu bintang-bintang di sawarga, tuluy ngabantingkeunana ka bumi. Naga éta nangtung di hareupeun awewe anu geus siap ngalahirkeun, sangkan bisa ngadahar anakna pas geus dilahirkeun. Sarta anjeunna ngalahirkeun hiji anak lalaki, anu bakal marentah sakumna bangsa ku iteuk beusi; jeung anakna éta dicandak ka Allah, ka tahta-Na. Wahyu 12:1–5.

Manehna nangtung di luhur bulan, sarta dipaparin pakean ku panonpoé. Bulan téh pantulan panonpoé, ku kituna sacara nubuat ngalambangkeun panonpoé. Dua welas bintang dina makutana ngawakilan dua welas kaom Israél baheula dina mimiti Israél baheula, anu ngalambangkeun dua welas murid dina ahir Israél baheula. Dua welas bintang anu mangrupa dua welas murid dina ahir Israél baheula, ogé mangrupa dua welas rasul dina mimiti Israél modern. Ku sabab kitu, éta ngalambangkeun saratus opat puluh opat rébu dina ahir Israél modern, anu jadi murid jeung rasul. Dina awal sajarah nalika para murid ngawakilan boh ahir Israél baheula boh para rasul ngawakilan mimiti Israél modern, awéwé anu nyaéta gereja éta keur reuneuh ku Kristus. Anjeunna nyaéta “anak lalaki” anu bakal diangkat ka Allah sanggeus pupusna jeung hudangna deui.

Ku sabab éta, éta awéwé ogé ngalambangkeun kalahiran saratus opat puluh opat rébu, anu ogé naék ka sawarga sanggeus dihirupkeun deui tina lebak pati. Sanggeus maranéhna aya di sawarga, manéhna ogé bakal ngalahirkeun anak anu séjén, anu ngalambangkeun domba-domba nu lian anu kaluar ti Babul dina hukum Minggu.

Saméméh manéhna ngalaman nyeri ngalahirkeun, manéhna geus ngalahirkeun; saméméh kanyerina datang, manéhna geus ngalahirkeun saurang anak lalaki. Saha anu kungsi ngadéngé hal anu kitu? saha anu kungsi ningali perkara-perkara anu sarupa kitu? Naha bumi bakal dijadikeun ngahasilkeun dina hiji poé? atawa naha hiji bangsa bakal dilahirkeun sakaligus? sabab pas Sion ngalaman nyeri ngalahirkeun, manéhna ngalahirkeun anak-anakna. Naha Kami mawa nepi ka waktuna ngalahirkeun, tapi henteu nyababkeun lahir? saur PANGERAN: naha Kami nyababkeun lahir, tuluy nutup kandungan? saur Allah maranéh. Yesaya 66:7–9.

Dina mangsa kakawasaan sato galak bumi, hiji bangsa lahir sakaligus. Bangsa éta nyaéta saratus opat puluh opat rébu, sabab maranéhna téh jalma-jalma anu sampurna ngagambarkeun tabiat Kristus. Maranéhna nyaéta anu dilambangkeun ku “anak lalaki” Yesus. Maranéhna nyaéta “anak lalaki” dina nubuat Yesaya, anu lahir saméméh awéwé éta ngalaman nyeri ngalahirkeun. Tulang-tulang garing anu paéh, anu ku dunya dipapag kalayan kabungah nalika maranéhna dipaéhan ku sato galak ti jurang nu taya dasarna, bakal meunang panglipur di Yerusalem, tuluy maranéhna bakal suka bungah babarengan jeung awéwé anu ngalahirkeun “anak lalaki” éta. Maranéhna dibawa ka lahir saméméh manéhna ngalaman nyeri ngalahirkeun, tuluy manéhna ngalaman nyeri ngalahirkeun sarta ngalahirkeun “barudakna” nu lian, nalika bangsa-bangsa kapir tuluy ngaréspon kana talatah malaikat katilu kawas walungan anu ngalir, nalika talatah éta ngagulidag ngaliwatan éta tanah kawas ombak pasang anu gedé. Maranéhna lahir dina krisis anu gedé, anu ngawakilan nyeri ngalahirkeunana. Awéwé dina Wahyu dua welas, dina hakekatna, miboga anak kembar. Anu lahir tiheula nyaéta saratus opat puluh opat rébu anu diidentifikasi minangka bungbuahan pangheulana, sarta bangsa-bangsa kapir minangka panén usum panas anu gedé.

Gumbirang maranéh jeung Yerusalem, sakabéh aranjeun anu nyaah ka dirina; bungah kabina-bina babarengan jeung dirina, sakabéh aranjeun anu milu sungkawa ku sabab dirina; supaya maranéh bisa nyusu jeung wareg ku dada panglipur-na; supaya maranéh bisa ngisep susu nepi ka puas, sarta ngaraosan kanikmatan ku limpahna kamulyaan-na. Sabab kieu timbalan PANGERAN, “Tingali, ka dirina Kami rek ngalantarankeun katengtreman ngalir kawas walungan, jeung kamulyaan bangsa-bangsa kawas walungan anu ngocor; tuluy maranéh bakal nyusu, maranéh bakal digandong dina cangkéngna, sarta diayun-ayun dina tuur-na. Sakumaha hiji indung ngalilipur anakna, kitu Kami bakal ngalilipur maranéh; jeung maranéh bakal dililipur di Yerusalem. Jeung lamun maranéh ningali ieu, hate maranéh bakal gumbira, sarta tulang-tulang maranéh bakal subur kawas jukut; jeung panangan PANGERAN bakal katémbong ka para hamba-Na, sarta amarah-Na ka musuh-musuh-Na.” Yesaya 66:10–14.

Jalma-jalma anu “duka” ku sabab Yerusalem nyaéta maranéhna anu ngahuleng jeung ceurik ku lantaran kakakeueum anu dipigawé di jerona, sarta anu geus dipaparin segel; jeung maranéhna disegel saméméh hukum Minggu. Ayeuna urang keur aya dina “pagawéan panutup pikeun garéja,” nyaéta mangsa-mangsa pamungkas tina panyegelan saratus opat puluh opat rébu.

“Umat Allah anu sajati, anu miboga sumanget pagawean Gusti jeung kasalametan jiwa-jiwa dina jero haténa, salawasna bakal ningali dosa dina tabiatna anu sajati, nya éta sabagé hal anu dosa. Maranéhna bakal salawasna nangtung dina pihak anu satia jeung terus terang dina nyanghareupan dosa-dosa anu gampang ngaganggu umat Allah. Hususna dina pagawean panutup pikeun gareja, dina mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu anu bakal nangtung tanpa cacad di payuneun tahta Allah, maranéhna bakal ngarasakeun kalawan pangjerona kasalahan-kasalahan umat Allah anu ngaku-ngaku jadi milik-Na. Hal ieu ditegeskeun kalawan kuat ku gambaran nabi ngeunaan pagawean panungtungan dina perlambang jalma-jalma anu masing-masing nyekel pakarang pikeun meuncit dina leungeunna. Saurang lalaki di antara maranéhna maké lawon linen, kalayan tempat tinta panulis di gigirna. ‘Jeung PANGERAN nimbalan ka anjeunna, Geura ngaliwat ka tengah kota,

ka tengah Yerusalem, sarta pasang hiji tanda dina tarang jalma-jalma anu ngahuleng jeung anu ceurik ku sabab sagala kajahatan anu dipigawé di tengahna.”” Testimonies, jilid 3, 266.

Jalma-jalma anu “ngahuleng jeung ngarerengseng” diségel heula saméméh para malaikat pangancur anu mawa pakarang meuncit ngaliwatan garéja, anu digambarkeun minangka Yerusalem.

Parentahna kieu: “Ngaliwatlah ka tengah kota, ka tengah Yerusalem, sarta pasang hiji tanda dina tarang jalma-jalma anu ngahuleng jeung anu ceurik ku sakabéh kalakuan geuleuh anu dipigawé di tengahna.” Maranéhna anu ngahuleng jeung ceurik ieu geus ngedalkeun kecap-kecap kahirupan; maranéhna geus ngadakwa, mapatahan, jeung ngadesek. Sababaraha jalma anu geus ngahina ka Allah tuluy tobat sarta ngarendahkeun haténa di payuneun Mantenna. Tapi kamulyaan PANGERAN geus ninggalkeun Israil; sanajan loba anu masih terus ngalaksanakeun wangun-wangun agama, kakawasaan jeung ayana Mantenna geus teu aya.

"Dina mangsa nalika murka-Na baris medal dina panghukuman, para pangiring Kristus anu handap asor tur satia ieu bakal katangtu béda ti sesa dunya ku kasangsaraan jiwana, anu kagambarkeun dina panyambat jeung tangis, tegoran jeung pangéling-ngéling. Ari nu lian narékahan nutupan kajahatan anu keur lumangsung ku jubah, sarta ngalalanyahan kana kalakuan jahat anu kacida gedéna nu sumebar di mana-mana, maranéhna anu boga sumanget pikeun kahormatan Allah jeung kanyaah ka jiwa-jiwa moal cicingeun demi meunangkeun kahadean ti saha baé. Jiwa maranéhna anu bener kasinggung sarta kaganggu unggal poé ku pagawean-pagawean anu teu suci jeung paguneman jalma-jalma durjana. Maranéhna teu miboga daya pikeun nahan caah kadorakaan anu ngagulidag deras, ku sabab éta maranéhna pinuh ku kasedihan jeung kasieun. Maranéhna ngaduh ka Allah lantaran ningali agama dihina di imah-imah pisan jalma-jalma anu geus narima caang anu gedé. Maranéhna ngarandapan kasedihan sarta ngahinakeun jiwana sorangan, lantaran kasombongan, kakedek, kapentingan diri, jeung panipuan ampir tina sagala rupa aya di jero gareja. Roh Allah, anu ngagerakkeun kana méré tegoran, diinjak-injak, sedengkeun para palayan Iblis meunang kamulyaan. Allah dihina, bebeneran dijadikeun teu aya gunana."

“Golongan anu henteu ngarasa sedih ku kamunduran rohani dirina sorangan, jeung henteu ngungun ku dosa-dosa batur, bakal ditinggalkeun tanpa meterai Allah. Gusti marentah utusan-utusan-Na, nyaéta jalma-jalma anu nyekel pakarang pangmeuncitan dina leungeunna: ‘Aranjeun turutkeun manehna ngaliwatan kota, tuluy pukul: panon maraneh ulah nepi ka nyésakeun, jeung ulah boga karunya: tumpes pisan nu kolot jeung nu ngora, boh mojang, boh barudak leutik, boh awewe: tapi ulah ngadeukeutan saurang ogé anu aya tandana; jeung mimitian ti tempat suci Kami. Tuluy maranehna mimiti ti para sepuh anu aya di hareupeun Bait.’

“Di dieu urang ningali yén gareja—Bait Suci PANGERAN—nya éta anu pangheulana ngarasa hanteman murka Allah. Para kokolot, nyaéta jalma-jalma anu ku Allah geus dipaparin caang anu gedé sarta anu geus ngadeg minangka pangreksa kapentingan rohani umat, geus ngahianat kapercayaan anu dipasrahkeun ka maranéhna. Maranéhna geus nyekel pamadegan yén urang teu kudu ngarep-ngarep mujijat jeung panyataan anu écés tina kakawasaan Allah saperti dina

mangsa-mangsa baheula. Jaman geus robah. Kecap-kecap ieu nguatkeun kateuercayaan maranéhna, tuluy maranéhna nyebut: PANGERAN moal ngalakukeun kahadéan, ogé moal ngalakukeun kajahatan. Mantenna teuing welas asih pikeun nganjang umat-Na ku panghukuman. Ku kituna, ‘Damai jeung kaamanan’ nya éta panjerit ti jalma-jalma anu moal deui ngangkat sora maranéhna kawas tarompet pikeun nembongkeun palanggaran-palanggaran umat Allah jeung dosa-dosa kulawarga Yakub. Anjing-anjing pireu anu henteu daék ngagogog ieu téh nya éta jalma-jalma anu ngarasakeun pamales anu adil ti Allah anu kasigeung. Lalaki, mojang, jeung barudak leutik, kabéh musna babarengan.” Testimonies, jilid 5, 210, 211.

Yesaya opat puluh dimimitian ku ngagunakeun simbolisme panggandaan, anu mangrupa tanda nubuat tina pesen Tangis Tengah Peuting, nyaéta pesen kadua anu ngahiji jeung pesen ngeunaan ragragna Babul. Ragragna Babul dipagandakeun nalika diungkabkeun sacara nubuat. Ungkaranana nyaéta, “Babul geus rubuh, geus rubuh.”

Tuluy aya malaikat anu séjén, saurna, “Babul parantos rubuh, parantos rubuh, éta kota anu agung, sabab manéhna parantos ngajadikeun sakumna bangsa nginum anggur amarah tina cabulna.” Wahyu 14:8.

Aya dua ragragna Babul sacara harfiah dina Kitab Suci, jeung aya dua ragragna Babul rohani dina Kitab Suci. Sasarengan, éta ngalambangkeun opat saksi sajarah anu nangtukeun ciri-ciri nubuat ngeunaan ragragna Babul.

Tuluy anjeunna sasambat tarik kalawan sora anu kuat, saurna, “Babul anu agung geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi padumukan roh-roh jahat, tempat panyumputan unggal roh najis, jeung kurungan unggal manuk anu najis jeung matak pikageuleuheun.” Wahyu 18:2.

Babilon sacara harfiah ragrag minangka Babel dina jaman Nimrod, jeung Babilon sacara harfiah ogé ragrag dina jaman Belsyazar. Babilon rohani ragrag dina taun 1798, jeung karagragnana anu pamungkas dipintonkeun sababaraha kali dina Kitab Suci. Ku sabab kitu, amanat ngeunaan ragragna Babilon ngandung perlambang nabi ngeunaan panggandaan. Dina karagragna Babilon aya hiji panggandaan, tapi aya ogé dua alesan utama séjénna dina nubuat pikeun gejala panggandaan éta.

Alesan anu kadua nyaéta yén minangka hiji talatah, éta ngalambangkeun hiji talatah anu di hijikeun ku talatah kadua. Éta ngalambangkeun dua talatah. Aya bebeneran-bebeneran penting séjén anu patali jeung harti sarta struktur talatah malaikat kadua, tapi urang ngan ukur nyatet yén carita nubuat panungtungan Yesaya anu dimimitian dina pasal opat puluh, dimimitian ku gandana lambang Sang Panglipur, anu ku Kristus geus dijangjikeun baris dipasihkeun ka umat-Na, salila Anjeunna ngadagoan di Bait Suci sawarga.

Hiburkeun maraneh, hiburkeun umat Kami, saur Allah maraneh. Ucapkeun kalawan ngalemeskeun hate ka Yerusalem, jeung sasambat ka manehna, yen mangsa peperanganana geus lekasan, yen kajahatanna geus dihampura; sabab manehna geus narima tina panangan PANGERAN ganda pikeun sakabeh dosa-dosana. Yesaya 40:1, 2.

Teu aya petikan séjén dina Alkitab anu nyarios leuwih husus ngeunaan unsur watak Kristus salaku Alfa jeung Omega, sajaba petikan dina Yesaya opat puluh nepi ka ahir kitab. Salaku Alfa jeung Omega, Kristus nempatkeun tandatangan ngaran-Na minangka Alfa jeung Omega kana petikan ieu, sabab nalika anjeun nepi ka ahir Yesaya, anjeunna sakali deui nyebut ka Sang Panglipur, margi Kristus teh Firman, jeung Anjeunna teh awal jeung ahir.

Kieu timbalan PANGERAN, Langit teh tahta Kami, jeung bumi teh tumpakan suku Kami; di manakah imah anu ku maraneh diwangun pikeun Kami? jeung di manakah tempat pangreureuhan Kami? Sabab sakabeh eta ku panangan Kami dijieun, jeung ku kituna sakabehna aya, timbalan PANGERAN; tapi ka ieu jelema Kami bakal nengetan, nya eta ka anu miskin jeung remuk hatena, sarta anu ngageter ku sabab firman Kami. Anu meuncit sapi, sarua jeung lamun manehna maehan jelema; anu ngurbankeun anak domba, sarua jeung lamun manehna motong beuheung anjing; anu ngahaturkeun kurban kadaharan, sarua jeung lamun manehna ngahaturkeun getih babi; anu ngaduruk menyan, sarua jeung lamun manehna ngaberkahan brahala. Enya, maranehna geus milih jalan sorangan, jeung jiwana resep kana kalakuan-kalakuan jijikna. Kami oge bakal milih kasasabna maranehna, sarta bakal ngadatangkeun ka maranehna hal-hal anu dipikaseuneun ku maranehna; sabab waktu Kami nyaur, teu aya anu ngawalon; waktu Kami nyarita, maranehna teu ngadenge: tapi maranehna nyieun kajahatan di payuneun panon Kami, sarta milih anu henteu dipikaresep ku Kami. Yesaya 66:1–4.

Patarosan timbul ngeunaan imah naon anu ku umat Allah diwangun pikeun Anjeunna. Naha maranehna ngadegkeun imah rohani Petrus atawa sinagoga Iblis? Allah netelakeun yén imah anu ku Anjeunna diwangun téh diwangun ku jalma-jalma anu “miskin jeung remuk sumangetna, jeung” ku jalma-jalma anu “ngageter kana” “firman”-Na. Anjeunna ngabédakeun jalma-jalma anu ngageter kana firman-Na jeung golongan séjén anu ngurbankeun kurban-kurban najis, anu geus milih jalanna sorangan. Jalma-jalma tina golongan anu ngurbankeun kurban-kurban najis éta bakal manggihan, sakumaha urang Yahudi kungsi manggihan, yén imah maranehna bakal ditinggalkeun ka maranehna dina kaayaan suwung.

Sakabéh nabi nyarita ngeunaan ahir dunya, sarta ieu mangrupa gambaran ngeunaan bédana antara jalma-jalma wijaksana, anu ngageter ku Firman-Na, jeung jalma-jalma bodo anu keur ngahaturkeun kajijikan-kajijikan ka Allah, kajijikan-kajijikan anu dipikaresep ku jiwana. Ku sabab kitu, Allah bakal milih kasasab-kasasab pikeun parawan-parawan Laodikea anu bodo, nyaéta kasasab anu ku rasul Paulus diidentifikasi minangka anu didatangan ku sabab narima hiji “bohong.”

“Boja” téh mangrupikeun hiji lambang husus dina sajarah Adventisme, sarta éta ditarima ku para pangwangun dina taun 1863, tuluy terus dijadikeun dasar wangunan sapanjang sajarah Advent. Éta téh boja anu ngahasilkeun hiji pondasi palsu, sarta ti dinya maranehna mimiti ngadegkeun hiji bait palsu tiruan. Pagawean maranehna dina niron bait anu sajati terus lumangsung nepi ka “poé-poé panungtungan.” Yesaya nempatkeun kontéks pasal genep puluh genep dina pamisahan antara parawan anu wijaksana jeung anu bodo. Yesaya keur nangtukeun sajarah nubuat anu geus ditandaan ku anjeunna dina ayat kahiji Yesaya opat puluh nalika Kristus jangji bakal ngutus Sang

Panglipur tilu satengah poé lambang sanggeus kuciwa tanggal 18 Juli 2020.

Dangukeun firman PANGERAN, eh aranjeun anu ngageter ku sabab firman-Na; dulur-dulur aranjeun anu ngabencian ka aranjeun, anu ngusir aranjeun ku lantaran ngaran Kami, nyarita, “Mugia PANGERAN dipaparin kamulyaan”; tapi Mantenna bakal nembongan pikeun kabungahan aranjeun, sarta maranéhna bakal era. Aya sora gandeng ti kota, sora ti Bait Allah, sora PANGERAN anu maparin pamales ka musuh-musuh-Na. Yesaya 66:5, 6.

Ti taun 1798 nepi ka 1844, dina gerakan Millerites, Gusti ngadegkeun hiji Bait Allah rohani, anu ku Mantenna salaku utusan perjangjian sumping ngadadak ka dinya dina taun 1844. Gusti ngadegkeun hiji Bait Allah rohani dina gerakan saratus opat puluh opat rébu, sangkan Mantenna tiasa sumping ngadadak sarta ngasup kana perjangjian jeung bait éta. Petrus, dina suratna anu kahiji, pasal dua, nyebut bait éta minangka “imah rohani.” Jalma-jalma anu “ngadangu pangandika Gusti” nyaéta jalma-jalma anu ku Yohanes dina Kitab Wahyu dirujuk nalika anjeunna nyebut yén anu ngadangu téh “rahayu.” Maranéhna téh panji, sabab panji téh diwangun ku “jalma-jalma buangan Israil.” Laodikea anu bodo bakal era nalika Gusti ngamulyakeun diri-Na dina urang Filadelfia anu ngageter kana Pangandika-Na, sarta Pangandika-Na téh “bebeneran.”

Tilu sora anu kadéngé salila mangsa nalika anu wijaksana jeung anu bodo keur dipisahkeun ti golongan séjén, asalna ti “kota,” ti “Bait Allah,” jeung ti “Gusti anu maparin balesan.” “Sora” anu kahiji ti kota téh nyaéta “sora kaributan,” jeung “kaributan” éta téh nya éta datangna Sang Panglipur anu sumpingna ngadadak.

Jeung waktu poé Pentakosta geus nepi sapinuhna, maranéhna sakabéhna ngumpul sapamadegan di hiji tempat. Tuluy ngadadak aya sora ti sawarga, kawas angin gedé anu ngaguruh tarik, sarta sora éta ngeusi sakumna imah tempat maranéhna keur calik. Geus kitu katémbong ka maranéhna létah-létah anu pacabakan, lir seuneu rupana, tuluy nanceb ka unggal saurang ti antara maranéhna. Rasul 2:1-3.

Kecap anu ditarjamahkeun jadi “sora” dina Rasul pasal dua ayat dua, hartina hiji “sora riuh,” jeung hiji “beja.” Hiji “beja,” nyaéta hiji nubuat. “Sora” atawa “sora riuh” anu datang ti “kota” digambarkeun ku “angin anu kuat.” “Sora riuh ti kota,” nyaéta “beja” atawa amanat kenabian Islam anu nandaan datangna Sang Panglipur di lebak tulang-tulang garing anu geus dipaéhan di “jalan kota gede, anu sacara rohani disebut Sodom jeung Mesir, tempat ogé Gusti urang disalibkeun.”

Dina pasal opat puluh Kitab Yesaya, “sora” anu kudu nyiapkeun jalan pikeun “utusan perjangjian,” nanya pesen naon anu kudu anjeunna “saurkeun.” Anjeunna diparéntahkeun supaya “saurkeun” pesen Islam. Dina Kisah Para Rasul, “sora” anu ngeusian “imah” rohani Petrus téh nyaéta “angin ngagelebug anu kuat,” anu dina Yehezkiel tilu puluh tujuh, asalna ti opat angin Islam.

Aya sora guligah ti kota, sora ti templo, sora ni Jehova a mangited iti supapak kadagiti kabusorna. Isaia 66:6.

Ti jalan tempat Gusti urang disalib, Sang Panglipur mimiti ngabéjaan ka “sora” jalma anu ngagero di padang gurun, naon pesen anu kudu ditepikeun. Saterusna, pasukan anu gagah perkasa, nyaéta Bait Allah anu geus diadegkeun, sakumaha dilambangkeun dina gerakan awal ti 1798 nepi ka

1844, ngagedékeun éta panyambat. Gerakan pasukan anu gagah perkasa nalika maranéhna ngumumkeun panyambat Islam nuntun kana “sora” katilu anu ngaidéntifikasi sora Allah ngeunaan pangadilan ka Amérika Sarikat ku sabab disahkeunana hukum Minggu. Di dinya Gusti maparin pamalesan. Tilu sora éta diparéntahkeun dina wangunan sajarah nu disumputkeun tina tujuh guludug, anu ngalambangkeun aksara awal, tengah, jeung panungtung tina kecap Ibrani anu diciptakeun ku Ahli Basa anu Ajaib sarta ditarjamahkeun jadi “bebeneran”. Ieu lain hal anu bisa direka-reka ku manusa!

Sasuai jeung sajarah nubuat anu ku urang geus dipaluruh, saterusna Yesaya nyarioskeun kalahiran hiji bangsa.

Saméméh manéhna ngalaman nyeri ngalahirkeun, manéhna geus ngalahirkeun; saméméh nyerina datang, manéhna geus ngalahirkeun anak lalaki. Saha anu kantos ngadangu perkara saperti kieu? saha anu kantos ningali hal-hal saperti kieu? Naha bumi bakal dijadikeun ngalahirkeun dina sapoé? atawa naha hiji bangsa bakal lahir sakaligus? sabab pas Sion ngalaman nyeri ngalahirkeun, manéhna ngalahirkeun anak-anakna. Naha Kami bakal mawa ka waktu kalahiran, tapi henteu nyababkeun kalahiran? saur PANGERAN: naha Kami nyababkeun kalahiran, tuluy nutup rahim? saur Allah anjeun. Yesaya 66:7–9.

Bangsa anu dilahirkeun saméméh éta awéwé ngalaman nyeri kalahiran, kakara baé aya di jalan, paéh jeung garing, sedengkeun sakuliah dunya suka cita ku kaayaan dirina. Tapi nalika dua saksi éta nangtung, jalma-jalma anu geus suka cita ku maotna maranéhna jadi sieun. Sanggeus mayit-mayit anu paéh, garing, jeung dipaéhan éta nangtung jadi hiji bangsa, sakabéh anu nyaah ka Yerusalem baris harita suka cita babarengan jeung manéhna. Anu nyaah ka Yerusalem ngawengku lain ngan ukur bangsa saratus opat puluh opat rébu, tapi ogé domba Allah nu séjén anu harita disaur kaluar ti Babul. Kabangkitan tina kuciwa tanggal 18 Juli 2020 dilaksanakeun ku datangna Sang Panglipur, anu bakal ngajadikeun “tulang-tulang” anu paéh jeung garing “ngarancag kawas jukut.”

Bungah maranéh ku Yerusalem, sarta sing bagja jeung manéhna, hé sakabéh maranéh anu nyaah ka dirina; bungah maranéh ku kabungahan babarengan jeung manéhna, hé sakabéh maranéh anu milu prihatin ku dirina; supados maranéh tiasa nyusu sarta wareg ku susu panglipur ti pinareupna; supados maranéh tiasa nginum nepi ka pinuh sarta ngararasakeun kalimpahan kamulyaan dirina. Sabab kieu timbalan PANGERAN, “Tingali, ka dirina Kami baris ngalegaan karapihan saperti walungan, sarta kamulyaan bangsa-bangsa sanés saperti walungan anu ngocor deres; tuluy maranéh bakal nyusu, maranéh bakal digandong dina gigirna, sarta diayun-ayun dina tuurna. Saperti jelema anu dipaparin panglipur ku indungna, kitu Kami bakal maparin panglipur ka maranéh; sarta maranéh bakal dipaparin panglipur di Yerusalem. Jeung lamun maranéh ningali ieu, haté maranéh bakal bungah, sarta tulang-tulang maranéh bakal mekar saperti jukut ngora; jeung panangan PANGERAN bakal katembong ka arah hamba-hamba-Na, sarta amarah-Na ka arah musuh-musuh-Na.” Yesaya 66:10–14.

Alfa jeung Omega nempatkeun panutup tina narasi panungtungan Yesaya pas dina tempat éta dimimitian ti awal, nya éta ku ngaidéntifikasi datangna Sang Panglipur. Jeung sakumaha salawasna kajadian, dina unggal pesen anu ngawakilan pesen Elia, éta ditempatkeun dina konteks Gusti

ngagebug bumi ku kutuk.

Sabab, behold, Gusti bakal sumping kalawan seuneu, sarta kalawan kareta-karetana kawas angin puyuh, pikeun nganyatakeun bendu-Na kalayan amarah, jeung teguran-Na kalayan nyala seuneu. Sabab ku seuneu jeung ku pedang-Na Gusti bakal ngahukum sakumna daging; sarta anu dipaéhan ku Gusti bakal loba. Maranéhna anu nyucikeun dirina sorangan, jeung ngamurnikeun dirina sorangan di kebon-kebon di tukangeun hiji tangkal di tengahna, anu dahar daging babi, jeung anu pikasieuneun, jeung beurit, bakal dibinasakeun babarengan, saur Gusti. Sabab Kami nyaho kana pagawéan maranéhna jeung pikiran maranéhna: bakal kajadian, yén Kami bakal ngumpulkeun sakumna bangsa jeung basa; sarta maranéhna bakal datang, sarta ningali kamulyaan Kami. Yesaya 66:15–18.

Para Adventis Laodikea anu bodo, anu aya di tukangeun “tangkal” pangaweruh ngeunaan nu hadé jeung nu jahat anu aya “di tengah-tengah” “taman” Eden, ngaku keur nyucikeun jeung ngamurnikeun dirina, padahal sabenerna maranéhna keur ngadahar doktrin-doktrin najis ti Babul, sarta nyumput saperti Adam jeung Hawa lantaran dosa-dosa anu dipikanyaah teuing ku maranéhna nepi ka teu daék dipasrahkeun. Maranéhna bakal dihakan ku seuneu babarengan jeung sakabéh bangsa séjén. Maranéhna dibédakeun jeung jalma-jalma wijaksana anu bakal jadi hiji “tanda.” “Tanda” éta nyaéta “panji,” anu ngalambangkeun poe Sabat, anu mangrupa tanda ti PANGERAN Allah maranéh yén sabenerna nyucikeun umat-Na.

Ku sabab kitu urang Israil kudu miara poe Sabat, ku cara ngalaksanakeun poe Sabat turun-temurun sapanjang generasi maranéhna, minangka hiji perjangjian anu langgeng. Eta téh hiji tanda antara Kami jeung urang Israil salalawasna; sabab dina genep poe PANGERAN ngadamel langit jeung bumi, jeung dina poe katujuh Anjeunna reureuh, sarta disegerkeun. Budalan 31:16, 17.

Nu wijaksana henteu nyumput di tukangeun tangkal pangakuan iman, maranéhna diangkat jadi panji, nembongkeun kamulyaan Allah dina adegan-adegan panungtungan tina kontrovérsi agung. Kamulyaan-Na téh nyaéta tabiat-Na, sarta unsur tina tabiat-Na anu maranéhna wakilan ka dunya nyaéta Alfa jeung Omega, nu awal jeung nu ahir, nu pangheulana jeung nu pamungkas, anu dilambangkeun minangka “Kaleresan.”

Sareng Kami baris netepkeun hiji tanda di antara maranéhna, sarta Kami baris ngutus jalma-jalma ti antara maranéhna anu salamet ka bangsa-bangsa, ka Tarsis, Pul, jeung Lud, anu narik gandewa, ka Tubal, jeung Yawan, ka pulo-pulo anu jauh, anu can ngadangu kamashuran Kami, jeung can ningali kamulyaan Kami; sarta maranéhna baris ngawartakeun kamulyaan Kami di antara bangsa-bangsa kahirupan. Sarta maranéhna baris mawa sakabéh dulur-dulur maranéh ka PANGERAN jadi kurban ti sagala bangsa, dina kuda, dina karéta, dina tandu, dina bagal, jeung dina sato-sato anu gancang, ka gunung suci Kami, Yerusalem, saur PANGERAN, sakumaha urang Israil mawa kurban dina wadiah anu beresih ka Bait PANGERAN. Sarta Kami ogé baris nyokot ti antara maranéhna pikeun jadi imam-imam jeung urang Lewi, saur PANGERAN. Sabab sakumaha langit anyar jeung bumi anyar, anu baris dijieun ku Kami, bakal tetep aya di payuneun Kami, saur PANGERAN, kitu deui turunan maranéh jeung ngaran maranéh bakal tetep aya. Sarta bakal kajadian, yén ti sasih anyar ka sasih anyar deui, jeung ti

poé Sabat ka poé Sabat deui, sakabéh manusa bakal datang pikeun nyembah di payuneun Kami, saur PANGERAN. Sarta maranéhna baris indit ka luar, sarta ningali bangké-bangké jalma-jalma anu geus murtad ngalawan Kami: sabab cacing maranéhna moal paéh, jeung seuneu maranéhna moal pareum; sarta maranéhna bakal jadi hal anu matak geuleuheun ka sakabéh manusa. Yesaya 66:16–24.

Carita nubuat panungtungan Yesaya dimimitian ku datangna Sang Panglipur dina bulan Juli 2023, sarta carita éta réngsé pas di tempat mimiti na. Eta datang dina sajarah nu disumputkeun ngeunaan tujuh guludug anu dibuka segelna saheulaanan saméméh mangsa pamariksaan ditutup. Eta nandakeun pangulangan gerakan Millerite dina awal jeung sajarah gerakan saratus opat puluh opat rébu dina ahir. Eta ngagambarkeun amanat kutuk anu ngiringan amanat Elia minangka amanat pagawean nubuat Islam dina ngamurka bangsa-bangsa, sakumaha dipaké ku Gusti pikeun mawa panghukuman ‘mimiti’ ka Amérika Sarikat alatan hukum Minggu, sarta ‘pamungkas’ ka sakuliah dunya, ku sabab pambarontakan anu sarua.

Urang baris neraskeun panalungtikan urang ngeunaan narasi panungtung Yesaya dina artikel salajengna.